

Arrest

nr. 95 272 van 16 januari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 15 januari 2013 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 14 januari 2013 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 14 januari 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 januari 2013 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 15 januari 2013 om 14 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Z. CHIHAOUI, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. SEMENIOUK, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker kreeg op 14 januari 2013 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing.

2. Het van rechtswege schorsend effect van het indienen van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. Opdat dit beroep zou voldoen aan de eisen van artikel 13 van het EVRM, moet het om daadwerkelijk te zijn, beschikbaar zijn in rechte en in feite, in het bijzonder in die zin dat het instellen ervan niet op ongerechtvaardigde wijze belemmerd mag worden door handelingen of nalatigheden van de overheid van de verwerende Staat (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 290; EHRM 8 juli 1999, Cakici/Turkije, § 112). Artikel 13 van het EVRM vereist een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge wat de manier betreft waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291), waarbij er bijzondere aandacht dient te worden besteed aan de snelheid van het beroep zelf, want het is niet uitgesloten dat de buitensporige duur van een beroep het ontoereikend maakt (EHRM 31 juli 2003, Doran/Ierland, § 57; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 292).

Tot slot, in de hypothese dat een verdedigbare grief wordt aangevoerd afgeleid uit artikel 3 van het EVRM, rekening houdend met het belang dat het EHRM aan dit artikel hecht en met de in dat geval door eventuele foltering of slechte behandeling toegebrachte onherstelbare schade, vereist de daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM een nauwgezette controle door een nationale overheid (EHRM 12 april 2005, Chamaïev en cons./Georgië en Rusland, § 448), een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen artikel 3 van het EVRM (EHRM 11 juli 2000, Jabari/Turkije, § 50) alsook een bijzondere spoed (EHRM 3 juni 2004, Bati en cons./Turkije, § 136). Tevens vereist de daadwerkelijkheid van een beroep in dit geval dat de verzoekende partij over een van rechtswege schorsend beroep beschikt (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/België, §§ 81-83; EHRM 26 april 2007, Gebremedhin (Gaberamadhien)/Frankrijk, § 66).

2.2.1. De gemeenrechtelijke regelgeving maakt wat het van rechtswege schorsend effect betreft van het inleiden van een vordering, geen onderscheid naargelang de aard van de aangevoerde grief. Het past aldus te onderzoeken of deze regeling voorziet in een van rechtswege schorsend beroep.

2.2.2. De gemeenrechtelijke regeling is vervat in de hierna opgesomde bepalingen:

1° in artikel 39/82, § 4, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), dat luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, en heeft hij nog geen vordering tot schorsing ingeleid, dan kan hij de schorsing van deze beslissing vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Heeft de vreemdeling met toepassing van deze bepaling binnen de vijf dagen, zonder dat dit minder dan drie werkdagen mag bedragen, na de betekening van de beslissing een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingeleid, dan wordt deze afgedaan binnen de achtenveertig uren na de ontvangst door de Raad van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Komt de geadieerde kamervoorzitter of rechter in vreemdelingenbetwistingen niet binnen deze termijn tot een uitspraak, dan moet hij daarvan de eerste voorzitter of voorzitter op de hoogte brengen. Deze neemt de nodige maatregelen opdat er ten laatste binnen de 72 uur na de ontvangst van het verzoekschrift een uitspraak wordt gewezen. Inzonderheid kan hij daartoe de zaak evoceren en er zelf uitspraak over doen. Indien de schorsing niet werd toegestaan, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk.”

2° in artikel 39/83 van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Behalve mits toestemming van de betrokkene, zal ten aanzien van een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, slechts tot een gedwongen uitvoering van deze maatregel worden overgegaan ten vroegste vijf dagen, zonder dat dit minder dan drie werkdagen mag bedragen, na kennisgeving van de maatregel.”

3° in artikel 39/85, eerste en derde lid van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel en wordt de tenuitvoerlegging ervan imminent, dan kan de vreemdeling die reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend en voor zover de Raad zich nog niet over de vordering tot schorsing heeft uitgesproken, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84 verzoeken dat de Raad zijn schorsingsverzoek zo snel mogelijk behandelt.

(...)

Vanaf de ontvangst van de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen kan niet tot dwanguitvoering van de verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel worden overgegaan tot op het ogenblik dat de Raad uitspraak heeft gedaan over de vordering, dan wel indien hij de vordering heeft verworpen. Indien de schorsing niet werd toegestaan, wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk. ”

2.2.3. Artikel 39/83 van de vreemdelingenwet houdt in dat de verzoekende partij, na de kennisneming van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, van rechtswege beschikt over een schorsende termijn van vijf dagen zonder dat die minder dan drie werkdagen mag bedragen. Deze houdt in dat de verzoekende partij, behalve mits haar toestemming, niet het voorwerp kan uitmaken van een gedwongen tenuitvoerlegging. Na het verstrijken van deze termijn en indien de verzoekende partij binnen die termijn geen beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van deze maatregel heeft ingediend, houdt dit van rechtswege schorsend effect op en is de beslissing opnieuw uitvoerbaar.

Heeft de verzoekende partij binnen die schorsende termijn een beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend, dan volgt uit de samenlezing van de hiervoor aangehaalde artikelen 39/83 en 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet dat dit beroep van rechtswege schorsend is en dit tot op het ogenblik van de uitspraak van de Raad. In dit geval is de Raad er wettelijk toe gehouden om met toepassing van artikel 39/82, § 4, tweede lid, tweede zin van de vreemdelingenwet, de zaak af te doen binnen de in de vreemdelingenwet gestelde termijnen, waarbij deze organisatiegebonden termijnen zijn waarvan de overschrijding geen gevolgen heeft op het van rechtswege schorsend effect.

2.2.4. Dient een verzoekende partij een beroep in buiten de in artikel 39/83 van de vreemdelingenwet bepaalde schorsende termijn, dan volgt uit de samenlezing van enerzijds de hiervoor gestelde eis dat - opdat het beroep tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in feite en in rechte minstens zou beantwoorden aan de vereiste van artikel 13 van het EVRM, voor zover dit een verdedigbare grief gegrond op artikel 3 van het EVRM bevat - de verzoekende partij over een van rechtswege schorsend beroep beschikt, en anderzijds de eerste en de laatste zin van het voornoemde artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet, dat, indien de verzoekende partij het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is en zij nog geen vordering tot schorsing heeft ingeleid, zij dan de schorsing van deze verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel kan vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Doet zij dit, dan kan om te voldoen aan de voornoemde eis van een van rechtswege schorsend beroep, de laatste zin van deze paragraaf niet anders worden gelezen dan dat het instellen van deze vordering van rechtswege schorsend is en dit totdat de Raad uitspraak heeft gedaan over de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Indien de Raad de schorsing niet toestaat, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk. Elke andere lezing van deze bepaling is niet verenigbaar met de vereiste van een daadwerkelijk beroep en met de aard zelf van een jurisdictionele handeling.

2.2.5. Aangezien de hiervoor besproken gemeenrechtelijke regeling zich enerzijds niet beperkt tot de hypothese waarin artikel 3 van het EVRM in het gedrang dreigt te zijn, en anderzijds dezelfde regeling minstens ook die hypothese moet omvatten, geldt de voorgaande conclusie inzake het bestaan in het interne recht van een van rechtswege schorsend beroep voor alle beroepen tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend tegen een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is.

Van de verzoekende partij mag evenwel verwacht worden dat ze zich in het raam van de procedure tot vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, geen variabele en rekbare termijn toekent voor het indienen van haar beroep, maar dat ze, rekening houdende met de vaststelling dat ze het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel met imminent karakter, waarvoor

ze in het raam van de tenuitvoerlegging ervan ter beschikking van de Regering is geplaatst, haar beroep indient binnen de door artikel 39/57 van de vreemdelingenwet gestelde beroepstermijn. Het voornoemde artikel 39/82, § 4 van de vreemdelingenwet moet dan ook in die zin worden begrepen dat het erin besloten van rechtswege schorsend effect niet geldt indien de verzoekende partij de vordering heeft ingediend buiten de beroepstermijn.

2.2.6. Indien de verzoekende partij reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend en indien de tenuitvoerlegging van de verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel imminent wordt, dan kan de verzoekende partij binnen de voorwaarden gesteld in artikel 39/85 van de vreemdelingenwet een vordering tot het bevelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid van voorlopige maatregelen indienen. In dit geval is ook de dwanguitvoering van deze maatregel van rechtswege geschorst overeenkomstig het bepaalde in artikel 39/85, derde lid van de vreemdelingenwet.

2.2.7. *In casu* is de verzoekende partij van haar vrijheid beroofd met het oog op haar verwijdering. Ze maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. De vordering is *prima facie* tijdig ingesteld. Het beroep is derhalve van rechtswege schorsend.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet, is er op gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, *a fortiori*, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (*cf.* RvS 13 augustus 1991, nr. 37.530).

Zoals vermeld onder punt 3.1, bepaalt artikel 43, § 1 van het PR RvV dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk en - op het eerste gezicht - onbetwistbaar moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden.

Over dit gemis aan uiteenzetting van de dringende noodzakelijkheid kan evenwel heen gestapt worden wanneer deze vereiste een soort hinderpaal vormt derwijze dat die de toegang voor de verzoekende

partij beperkt op een wijze of op een punt dat haar recht op toegang tot de rechter in de kern zelf wordt aangetast, kortom wanneer deze vereiste er niet langer toe strekt de rechtszekerheid en de goede werking van het bestuur te dienen (cf. vaste rechtspraak EHRM. Zie bv. EHRM 24 februari 2009, vzw L'Erablière/België, § 35).

3.2.2. De beoordeling van de voorwaarde van het uiterst dringend karakter

In casu is de verzoekende partij van haar vrijheid beroofd met het oog op haar verwijdering. Ze maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Het staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

3.3.1.1. Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Hieruit volgt tevens dat wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel mag zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

3.3.1.2. Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel

niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

3.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

3.3.2.1. De verzoekende partij voert in het verzoekschrift in het enig middel de schending aan van artikel 3 van het EVRM. Het middel luidt als volgt:

“EERSTE EN ENIGE MIDDEL ; Schending van artikel 3 E.V.R.M.; Overwegende dat artikel 3 E.V.R.M. stelt dat « Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen af bestraffingen. Dat dit verbod absoluut is en het verbod inhoudt om iemand te verwijderen naar een land waar er een reëel risico op onterende behandeling bestaat; Dat het EHRM beschouwt het «non-refoulement» verplichting als "inherent" aan artikel 3 E.V.R.M.; Dat dit ook inhoudt voor een staat die een bevel om het grondgebied te verlaten wil laten uitvoeren dat er een probleem kan ontstaan als er redenen bestaan dat de persoon aan een behandeling in strijd met artikel 3 E.V.R.M. zal worden onderworpen; Dat krachtens het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de betrokkenen de substantiële gronden moet voorleggen, die aantonen dat ze bij hun terugkeer reëel gevaar lopen om onderworpen te worden aan een behandeling die in strijd is met artikel 3 E.V.R.M.; Overwegende dat volgens het Europees Hof het begin van bewijs van een risico op schending van artikel 3 E.V.R.M. als volgt kan worden bijgebracht : (...) Dat verzoeker meent dat hij het voorwerp uitmaakt van een overdracht naar Hongarije in het kader van de Dublin Verordening; Dat verzoeker op basis van de aan huidig verzoekschrift gevoegde documenten, dan wel op basis van de in huidig verzoekschrift aangehaalde overwegingen, voldoende naar recht heeft kunnen aantonen dat hij behoort tot een kwetsbare groep, zijnde asielzoekers die op basis van een terugnameakkoord worden overgedragen in het kader van de Dublin Verordening en dat die kwetsbare groep in Hongarije op systematische wijze liet voorwerp uitmaakt van onmenselijke, dan wel onterende behandelingen in de zin van artikel 3 E.V.R.M.; Er kan niet getwijfeld worden dat verzoeker het voorwerp uitmaakt van een Dublinoverdracht naar Hongarije; (zie 26 quater) Verzoeker maakt verder aannemelijk dat hij aldaar zal worden gedetineerd zoals blijkt uit de overweging 21 van het aan huidig verzoekschrift gevoegde rapport, (stuk 3, §21). Verzoeker kan op basis van algemene rapporten tevens de praktijk beschrijven aangaande de gemiddelde duur van de detentie: Zo blijkt uit voormeld rapport, meer bepaald overweging 43, dat asielzoekers ongeveer 4 à 5 maanden worden vastgehouden; (stuk 3 §43) Het rest verzoeker nu aan te tonen dat er een wijdverspreide praktijk bestaat van onterende behandelingen in de gesloten centra in Hongarije; Uiteraard kan deze praktijk op basis van algemene rapporten worden aangetoond; Op basis van de aan het eerste verzoekschrift gevoegde rapporten blijkt overduidelijk volgende vaststellingen!

- *Dat er een strikt gevangenisregime geldt, (stuk 3§ 63)*
- *Dat de asielzoekers klagen van overdadig geweldgebruik vanwege de; gevangenisbewaarders, (stuk 3§ 63)*
- *Dat de asielzoekers overmatig medicijnen worden toegediend, (stuk 3 § 63)*
- *Dat de detentievoorwaarden in sommige detentiefaciliteiten te wensen overlaten. (stuk 3 § 33 - 34)*
- *Er geen effectief rechtsmiddel voorhanden is in de zin van artikel 5 § 4 EVRM (stuk 3 §54)*

Op basis van de praktijk en de persoonlijk situatie van verzoeker kan gesteld worden dat tijdens voormelde procedure, verzoekende partij onderworpen zal worden aan een onterende behandeling in de zin van artikel 3 E.V.R.M. gelet op zijn jonge leeftijd, zijn kwetsbaarheid (asielzoeker), de duur van zijn detentie en het detentie regime; Bovendien heeft verzoeker tijdens het Dublin-interview duidelijk gewag gemaakt van het feit dat hij niet reeds één maand werd vastgehouden in de gevangenis “Narbotor” en dat hij ze er mensen als dieren behandelen; Verzoeker heeft ook in het kader van het Dublin-interview niet eens de mogelijkheid gehad om de mensonwaardige detentieomstandigheden op deugdelijke wijze uit een te zetten; Verzoeker voegt hierbij een verklaring omtrent de problemen die hij aldaar heeft gekend, waaruit blijkt dat zijn verklaringen overeenstemmen met de algemene rapporten die verzoeker hierbij tevens heeft aangehaald, (stuk 4) Het komt uiteraard aan de verwerende partij in het kader van de Dublin-procedure om te achterhalen waaraan verzoeker meent dat hij in of buiten de gevangenis door de Hongaarse autoriteiten als een dier werd behandeld,, aangezien zij de grenzen van het Dublininterview (...) zonder haar verantwoordelijkheid dienaangaande af te schuiven op verzoeker door te stellen dat verzoeker deze oneerlijke behandeling niet verder specificeert.

Dat uit voorafgaande men kan afleiden dat het vermoeden van eerbiediging van het E.V.R.M. als gevolg van de ondertekening van internationale verdragen door een andere Europese lidstaat niet kan worden weerhouden als verzoeker het begin van bewijs bijbrengt dat er een risico bestaat tot schending van artikel 3 E.V.R.M. in geval van verwijdering naar een Europese lidstaat in casu Hongarije; Dat het Hof van Justitie van de Europese Unie de redenering van het EHRM onlangs heeft bevestigd : Bijgevolg moet worden aangenomen dat de behandeling van asielzoekers in elke lidstaat in overeenstemming is niet de eisen van het Handvest, met het Verdrag van Genève en met het (...) Toch kan niet worden uitgesloten dat de werking van dit, stelsel In de (...) Daaruit kan echter niet worden afgeleid dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de overige lidstaten om verordening nr. 343/2003 na te leven. De bestaansredenen van de Unie en de verwezenlijking van de ruimte van vrijheid, veiligheid en rechtvaardigheid en meer bepaald van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het Unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, staan namelijk op het spel, Bovendien is het niet in overeenstemming zijn met de doelstellingen en het systeem van verordening nr. 343/2003 indien de geringste schending van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 zou ontstaan om de overdracht van een asielzoeker aan de normaal gesproken bevoegde lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de asielzoeker zullen worden geëerbiedigd in de lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om zijn asielverzoek te behandelen, beoogt verordening nr. 343/2003 namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke lidstaat bevoegd is voor de behandeling van een asielverzoek, zoals uit met name de punten 124 en 125 van de conclusie in zaak C-41J/10 blijkt. Daartoe voorziet verordening nr. 343/2003 in een regeling die inhoudt dat slechts één lidstaat, die op basis van objectieve criteria wordt aangewezen, bevoegd is om een in een land van de Unie ingediend asielverzoek te behandelen. Indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 door de bevoegde lidstaat tot gevolg zou hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet aan die eerste staat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van verordening nr. 343/2003 neergelegde criteria om de bevoegde lidstaat te bepalen, een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd, volgens hetwelk geringe schendingen van voormelde richtlijnen in een bepaalde lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat wordt ontslagen van 'de uit deze verordening voortvloeiende verplichtingen, Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, snel te bepalen welke lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielverzoek te behandelen, in gevaar brengen. Ingeval ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekortschieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen, er onmenselijk of vernederend worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest, is deze overdracht echter in strijd met die bepaling. 94 Hieruit volgt dat het, teneinde de Unie en haar lidstaten in staat te stellen hun verplichtingen inzake de bescherming van de grondrechten van asielzoekers na te komen, aan de lidstaten, daaronder begrepen de nationale rechterlijke instanties, staat, in situaties zoals die welke in de hoofdgedingen aan de orde zijn, een asielzoeker niet aan de „verantwoordelijke lidstaat" in de zin van verordening nr. 343/2003 over te dragen wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat de fundamentele tekortkomingen van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in deze lidstaat ernstige, op feiten berustende gronden vormen om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. "3 Overwegende dat uit wat voorafgaat en conform de rechtspraak van het E.V.R.M., verzoeker, op voldoende concrete basis, het begin van bewijs heeft bijgebracht dat er een risico bestaat dat hij zal worden onderworpen aan ontorende behandeling in Hongarije zoals bedoeld in artikel 3 EVRM;

TWEEDE MIDDEL: Artikel 62 van de wet van 15 december 1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van administratieve beslissingen, in combinatie met artikel 13 EVRM: Aangezien, de bestreden beslissing rust op volgende overwegingen:

"Met betrekking tot de vraag of er redenen zijn mei betrekking tot de omstandigheden van opvang of van (...) Hof van Justitie, 21 december 2011, C-dll-10; behandeling die een verzet tegen een overdracht maar de voor de behandeling van de asielaanvraag verantwoordelijke lidstaat, in casu Hongarije, zouden rechtvaardigen, verklaarde betrokkene dat hij niet wilde (terugkeren naar Hongarije omdat ze er mensen behandelen als dieren, Betrokkene stelt daarbij dat hij weinig eten kreeg tijdens zijn verblijf in de gevangenis en dat hij er medisch niet werd behandeld vóór zijn maagproblemen. Met betrekking tot deze redenen (...) moet worden opgemerkt dat betrokkene deze aangehaalde redenen op geen enkele wijze concretiseert"

Terwijl, eerste onderdeel van het middel, hét aan de dienst vreemdelingenzaken toekomt om in het kader (...) een Dublin-verhoor zodanige vraagstellingen te formuleren opdat het voor verzoeker mogelijk wordt gemaakt om zijn verklaringen te specificeren, Dat het de verwerende partij is, die meester is' van het interview en de desbetreffende pertinente vraagstellingen formuleert en de desbetreffende antwoorden aantekent op een verhoorblad, die erover moet waken dat ze de correcte vraagstellingen formuleert, en de antwoorden (...) aan enerzijds mogelijke belemmeringgronden voor een overdracht, zoals een verwijdering dat verzoeker blootstelt aan een onmenselijke of onterende behandeling, en anderzijds de algemene rapporten m.b.t. de bestemmingslidstaat en de wijze waarop verzoeker in het verleden in de bestemmingslidstaat werd behandeld. Dat wanneer verzoeker antwoordde dat hij als een dier werd behandeld in Hongarije, met name dat hij in de gevangenis is terechtgekomen, en anderzijds op basis van documenten is gebleken dat er een algemene praktijk bestaat waarbij personen die het voorwerp uitmaken van een Dublinoverdracht, in gesloten centra (met gevangenisregime) worden opgesloten en aldaar onheus worden behandeld door de gevangenisbewaarders, de detentievoorwaarden te wensen overlaten, er geen effectief rechtsmiddel voorhanden is teneinde de detentie aan te vechten, het uiteraard aan de verwerende partij toekomt om de "oneerlijke" behandeling waarvan sprake door bijkomende vraagstellingen te gaan specificeren, zonder zich evenwel te gaan beperken tot de stelling dat "verzoeker (...) geen concrete bewijzen bijbrengt (...) 'om te besluiten dat "er een gebrek is aan concrete, op persoonlijke situatie betrokken elementen om deze verklaring te beoordelen". Dat het juist aan verwerende partij is, die zoals gezegd, meester is van het interview, om nadere uitleg te verzoeken met wat er onder oneerlijke behandeling kan worden volstaan, zonder zich te beperken tot algemene vraagstellingen. Dat aldus de bestreden maatregel niet steunt op pertinente overwegingen die het de verwerende partij, op het ogenblik dat die de bestreden maatregel heeft genomen, toeliet om het risico op een onmenselijke, dan wel onterende behandeling op correcte wijze in te schatten en op geldige wijze de bestreden maatregel aan verzoeker te betekenen. Dat immers van verwerende partij mag worden verwacht dat ze de betrokkene hoort m.b.t. de redenen waarom hij Hongarije heeft verlaten en dat ze het verhoor zodanig organiseert dat minstens aan de betrokkene de kans wordt geboden om zich m.b.t. die gebeurtenissen «dit te laten, en dit - wanneer die gebeurtenissen raken aan artikel 3 EVRM - op straffe van miskenning van artikel 13 EVRM. Zodat, de bestreden maatregel in het licht van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van administratieve bestuurshandelingen, in combinatie met artikel 3 EVRM, niet naar recht verantwoord. Terwijl, tweede onderdeel van het middel, zoals hierboven uiteengezet de verwerende partij - niettegenstaande voormelde uiteenzetting van verzoeker aangaande de toepassing van artikel 3 E.V.R.M.

- m.b.t. de bewijslevering van het in artikel 3 E.V.R.M. bedoeld risico laat gelden dat "hij de aangehaalde redenen niet concretiseert. Dat verzoeker verklaarde op basis van zijn verklaringen die hij aflegde en waarin hij de behandeling duidelijk heeft gepreciseerd, wetende dat hij daartoe niet de mogelijkheid had voor de verwerende partij, duidelijk de omstandigheden heeft omschreven waaraan verzoeker werd blootgesteld; Dat verzoeker zijn verklaringen in zijn (...) van hetgeen in voormelde, rapporten wordt beweerd over de detentiemodaliteiten in Hongarije; Dat zoals het EHRM reeds heeft gesteld in zijn arrest van 21 januari 2010, meer bepaald M.S.S. tegen België en Griëkötllaild, da bewijslast niet geheel kan wegen op de schouders van verzoeker, zoals blijkt uit du overweging "352. (...) In bestreden maatregel maakt de verwerende party exact dezelfde foute i inschatting m.b.t., de bewijslastbeoordeling aangaande de toepassing van artikel 3 E.V.R.M.; Zodat, de bestreden beslissing die steunt op voormelde overwegingen die. het resultaat zijn van een verkeerde beoordeling van de bewijslast betreffende de toepassing van artikel 3 E.V.R.M., niet afdoende gemotiveerd is;"

3.3.2.2. Beoordeling

3.3.2.2.1. In de mate dat de verzoekende partij de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert.

3.3.2.2.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd

zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

3.3.2.2.3. Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Hongarije, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

3.3.2.2.4. Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van regeringsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Hongarije, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Hongarije, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

3.3.2.2.5. Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

3.3.2.2.6. Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366). In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (*cf. mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

3.3.2.2.7. Verzoeker voert de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens. Hij stelt dat de verwerende partij zich onterecht beroept op het vertrouwensbeginsel tussen Lidstaten van de Europese Unie. Hij betoogt dat op de Belgische autoriteiten de verplichting zou

rusten artikel 3.2 van de Verordening (EG) nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 toepassing te doen vinden en om verzoekers asielaanvraag in overweging te nemen, omdat hij tijdens het Dublin-interview verklaarde dat hij bij een overdracht naar Hongarije in het kader van de Verordening (EG) nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003, er zal worden gedetineerd, waarbij hij zal worden onderworpen aan mensonterende omstandigheden. Hij tracht zijn verklaring te staven aan de hand van een rapport van het UNHCR, dat betrekking heeft op de situatie van asielzoekers en vluchtelingen in Hongarije. Op basis van de aangebrachte rapporten tracht hij aan te tonen dat hij, omwille van de uitvoering van de bestreden beslissing, een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

Verzoeker verwijst naar de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie waarbij wordt gesteld dat, wanneer de lidstaten niet onkundig kunnen zijn van het feit dat de tekortkomingen in het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorziening van asielzoekers in de op grond van de Dublin II-verordening verantwoordelijke lidstaat, ernstige en op feiten beruste gronden vormen om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Europees Handvest van de Grondrechten, een overdracht naar de overeenkomstig de Verordening (EG) nr. 343/2003 verantwoordelijke lidstaat strijdig zou zijn met die bepaling.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, waarbij de bescherming van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de Dublin II-criteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou immers strijdig zijn met de bestaansreden van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan.

Het Hof van Justitie stelt hierbij uitdrukkelijk:

"Bovendien zou het niet in overeenstemming zijn met de doelstellingen en het systeem van verordening nr. 343/2003 indien de geringste schending van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 zou volstaan om de overdracht van een asielzoeker aan de normaal gesproken bevoegde lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de asielzoeker zullen worden geëerbiedigd in de lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om zijn asielverzoek te behandelen, beoogt verordening nr. 343/2003 namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke lidstaat bevoegd is voor de behandeling van een asielverzoek, zoals uit met name de punten 124 en 125 van de conclusie in zaak C-411/10 blijkt. Daartoe voorziet verordening nr. 343/2003 in een regeling die inhoudt dat slechts één lidstaat, die op basis van objectieve criteria wordt aangewezen, bevoegd is om een in een land van de Unie ingediend asielverzoek te behandelen,

85 *Indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 door de bevoegde lidstaat tot gevolg zou hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet aan die eerste staat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van verordening nr. 343/2003 neergelegde criteria om de bevoegde lidstaat te bepalen, een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd, volgens hetwelk geringe schendingen van voormelde richtlijnen. In een bepaalde lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat wordt ontslagen van de uit deze verordening voortvloeiende verplichtingen Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, snel te bepalen welke lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielverzoek te behandelen, in gevaar brengen."* (HvJ, Grote Kamer, arrest in de zaken O-411/10 en C-493/10, 21 december 2011, punten 84 en 85).

Verzoeker baseert zich op de bovenstaande principes, doch hij laat na ze op zijn persoonlijke situatie en context te betrekken. Uit de door verzoeker geciteerde principes, zoals weergegeven door het Hof van Justitie van de Europese Unie, blijkt dat niet iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 door de bevoegde lidstaat tot gevolg zou hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet aan die eerste staat kan overdragen.

Verzoeker verwijst in zijn inleidend verzoekschrift naar de bovenstaande principes. Hij werpt op dat hij behoort tot een kwetsbare groep, met name asielzoekers die in het kader van de Dublin II-Verordening worden overgedragen naar Hongarije. Hij verwijst naar paragraaf 21 van het gevoegde rapport van het UNHCR, en stelt dat hieruit zou blijken dat hij als gevolg van zijn overdracht naar Hongarije in het kader van de Dublin II-verordening zal worden gedetineerd.

In de desbetreffende paragraaf wordt gesteld dat asielzoekers die naar Hongarije worden overgedragen in het kader van de Dublin II Verordening door de Hongaarse migratiediensten worden behandeld als "onregelmatige migranten". Als gevolg daarvan zouden ze bij hun aankomst zouden worden bevolen om het grondgebied te verlaten, onmiddellijk gevolgd door administratieve detentie.

Dezelfde paragraaf vermeldt echter ook dat de Metropolitan Court of Budapest deze praktijk waarbij asielzoekers die werden overgedragen in het kader van de Dublin II-Verordening systematisch werden gedetineerd, recent (op 4 januari 2011, 31 maart 2011, en 21 september 2011) heeft veroordeeld, en als onwettig verklaard. Daaruit volgt dat het Hongaarse systeem getuigt van waarborgen voor asielzoekers die worden overgedragen in het kader van de Dublin II-verordening, om zich te verzetten tegen een onwettige detentie.

Verzoeker voert aan dat hij geen toegang zou hebben tot een effectief rechtsmiddel in Hongarije, en verwijst hierbij naar paragraaf 54 van hetzelfde rapport, dat daar echter geen betrekking op heeft. Verzoeker maakt zijn bewering dan ook niet aannemelijk, te meer in het licht van de ontwikkelingen in de Hongaarse rechtspraak. Hij verwijst naar paragraaf 63 van hetzelfde rapport, dat betrekking heeft op gezinnen met kinderen. Verzoeker is zelf echter meerderjarig. Hij verklaarde geboren te zijn op 1 januari 1981. Hij maakt evenmin duidelijk op welke wijze deze passage betrekking heeft op zijn situatie. Hij verwijst tevens naar paragraaf 33 van hetzelfde rapport, waarin kritiek wordt geuit met betrekking tot de medische verzorging in de Hongaarse gesloten centra Debrecen en Balassagyhat. Verzoeker maakt echter geen gewag van een medische problematiek in zijn hoofd. Er wordt geen actuele medische problematiek, noch enig medisch attest voorgelegd. Bovendien doen medische elementen geen afbreuk aan het gegeven dat Hongarije de verantwoordelijke lidstaat is, en toont verzoeker niet aan dat er in zijn hoofd dwingende medische redenen aanwezig zouden zijn die zich zouden verzetten tegen zijn overdracht aan Hongarije.

Daaruit blijkt dat verzoeker niet aantoont te behoren tot een kwetsbare groep die op systematische wijze wordt blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen, waardoor hij zich, in een uitzonderlijke situatie zou bevinden, waarbij de bescherming van artikel 3 EVRM optreedt, zoals vooropgesteld door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens en het Hof van Justitie van de Europese Unie. Hoewel hij het opvangbeleid in Hongarije bekritiseert aan de hand het rapport van het UNHCR, blijkt tevens uit de door hem geciteerde principes, zoals weergegeven door het Hof van Justitie van de Europese Unie en het van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, dat niet iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 door de bevoegde lidstaat tot gevolg zou hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet aan die eerste staat kan overdragen.

Verzoeker beroept zich eveneens op zijn persoonlijke ervaringen tijdens zijn verblijf in Hongarije, waar hij in onmenselijke omstandigheden gedurende een maand zou zijn gedetineerd. Uit de bestreden beslissing, die wordt ondersteund door het administratief dossier blijkt echter dat verzoeker tijdens het Dublin-interview verklaarde geen asiel te hebben aangevraagd in Hongarije, terwijl uit het Eurodac-verslag van 3 januari 2013 blijkt dat verzoeker er op 17 juli 2012 een asielaanvraag indiende.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing rekening hield met zijn verklaring dat hij in Hongarije gedurende één maand zou zijn opgesloten in de gevangenis Narbator, zijn verklaring dat mensen er slecht behandeld zouden zijn, dat hij er weinig te eten kreeg en dat hij niet zou zijn behandeld voor zijn maagaandoening, maar wees hem op het feit dat hij geen enkel element aanbracht dat toelaat de gegrondheid van deze verklaringen te beoordelen. Deze beoordeling maakt de verwerende partij in het licht van het gegeven dat hij het feit dat hij eerder asiel aanvraag in Hongarije, ontkende, waardoor aan zijn loutere verklaringen geen geloof kon worden gehecht.

Uit de bestreden beslissing en uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker, in overeenstemming met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, de kans kreeg om de redenen toe te lichten, die volgens hem een verzet tegen een overdracht naar Hongarije zouden rechtvaardigen. De

mogelijkheid om in te schatten of verzoeker, als gevolg van de overdracht aan Hongarije, een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM, vereist verzoekers medewerking, waarbij hij waarheidsgetrouw de elementen van zijn asielrelaas weergeeft, toelicht en staft in de mate dat hij stavingsstukken kan voorleggen.

Verzoeker tracht zijn verklaringen alsnog aan te tonen en voegt bij het inleidend verzoekschrift een verklaring toe van mevrouw De Paep Kim, medewerkster van de sociale dienst van het gesloten centrum 127bis waar verzoeker verblijft. Dit document is echter louter gebaseerd op verzoekers verklaringen.

Verzoeker laat na zijn specifieke beweringen te staven door een minimum aan bewijselementen, noch maakt hij aannemelijk maakt tot een kwetsbare groep te behoren die op systematische wijze wordt blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Dit te meer in het licht zijn verklaring dat hij in België asiel wenst aan te vragen omdat hij uit zijn opzoekingen op het internet die hij deed in Pakistan afleidde dat België het beste land was om asiel aan te vragen. Dit element wordt uitdrukkelijk aangehaald in de bestreden beslissing.

De Dublin II-criteria laten de asielzoeker geen vrije keuze toe van de lidstaat die zal instaan voor de behandeling van zijn asielaanvraag. In Verordening 343/2003 worden de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag. Dit impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten.

De verwerende partij voerde, in overeenstemming met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek uit van de gegevens die zouden kunnen wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388; RvV 23 mei 2012, nr. 81 545). Het risico op een schending van het verbod op foltering en op een onmenselijke of vernederende behandeling als het te verwachten gevolg van de terugbrenging van de vreemdeling naar de lidstaat dat in toepassing van de Dublin II-criteria verantwoordelijk is voor de behandeling van diens asielaanvraag, is het criterium dat bepaalt of op een staat de verplichting rust om artikel 3.2 van de Verordening (EG) nr. 343/2003 de asielaanvraag te behandelen.

In het licht van het bovenstaande maakt verzoeker niet aannemelijk dat het te verwachten gevolg van de uitvoering van de bestreden beslissing erin zou bestaan dat hij zou worden blootgesteld aan een behandeling strijdig met artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie). Hij laat na concrete aanwijzingen aan te brengen dat Hongarije haar interstatelijke verplichtingen in die mate niet zou nakomen dat een overdracht strijdig zou zijn met de grondrechten. Hij formuleert algemene kritiek op het asielbeleid en het opvangbeleid, zonder voldoende duidelijk aan te tonen dat deze kritiek, in het licht van de door hem geciteerde rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie, een voldoende zwaarwichtige en op feiten beruste grond vormt om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel en actueel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Europees Handvest van de Grondrechten (en artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens), zodat een overdracht naar de overeenkomstig de Verordening (EG) nr. 343/2003 verantwoordelijke lidstaat strijdig zou zijn met die bepalingen.

Derhalve stelde de verwerende partij terecht dat *"Hongarije een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat verzoeker voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Hongarije dan in België zou genieten. Hongarije heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Hongaarse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten."*

In casu wordt door de verzoekende partij op het eerste gezicht geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk gemaakt. Derhalve lijkt ze geen verdedigbare grief aan te voeren in de zin van artikel 13 van het EVRM.

3.3.2.2.8. In de huidige stand van het geding worden de overige in het verzoekschrift ontwikkelde schendingen niet onderzocht, daar, zoals hierna zal blijken, niet voldaan is aan de cumulatieve vereiste van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

De verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (*cf.* RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

Verzoeker voert aan dat zijn moeilijk te herstellen ernstig nadeel erin bestaat dat hij omwille van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing zal worden onderworpen aan een behandeling strijdig met artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

Uit de bespreking van het middel, waarbij hij eveneens de schending van artikel 3 EVRM aanvoert, blijkt dat verzoeker deze schending niet aannemelijk maakt.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing haar een moeilijk te herstellen ernstig nadeel berokkent.

Dienvolgens is niet voldaan aan de tweede en de derde van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien januari tweeduizend dertien door:

dhr. M. MILOJKOWIC, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC